

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: A. M., narozený dne X
státní příslušnost: Alžírská demokratická a lidová republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2025, č. j. OAM-790/BA-BA07-VL18-PZ2-2025, ve věci prodloužení doby trvání zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 26. 12. 2025.

2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož je podle něj nepřezkoumatelné, neurčité a právně vadné. Napadené rozhodnutí paušalizuje situaci žalobce a není dostatečně individualizované. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26.
3. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v zajištění, což samo o sobě nemůže jít k jeho tíži. Jelikož žalobce podal proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobu, budou důvody žádosti podrobeny opětovnému přezkumu. Tím jsou zpochybněny původní důvody zajištění, které žalobce opakovaně přenáší do svých rozhodnutí o prodloužení zajištění.
4. Žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze spekuloval o možném teoretickém vývoji a chování žalobce bez jakýchkoli důkazů. Žalobce není konfliktní typ. Důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je jeho obava o život v zemi původu a neochota dále bojovat a být nasazen ve válce. Není jeho cílem někam prchnout, ale zůstat na území ČR minimálně do skončení azylového řízení.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, možností jej uložit se nezabýval řádně a jeho úvaha byla stručná a nepřezkoumatelná. Jeho argumentace byla čistá fabulace a spekulace. Žalobce je připraven vyčkat do skončení azylového řízení v pobytovém středisku, nemá zájem zneužívat jeho volného režimu a nemá zájem pobývat ilegálně na území ČR. Prostřednictvím bydlení v pobytovém středisku tak bude zaručeno, že bude žalobci doručována pošta, bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům, bude plně spolupracovat a vyčká na rozhodnutí.
6. Žalobce spolu s podáním žaloby požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
7. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění. Žalovanému je zřejmé, že dle judikatury je třeba vždy znovu zvažovat naplnění podmínky zajištění při prodloužení zajištění. Dále zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a též odkázal na relevantní judikaturu ke zohlednění pobytové historie žadatele, včetně předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. V posuzovaném případě existuje důvodná obava, že se žalobce bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění.
8. Z tvrzení obsažených v žalobě a též z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že žalobce podal žalobu taktéž proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2025, č. j. OAM-790/BA-BA07-LE31-2025, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a ani § 14b zákona o azylu. O této žalobě vede Krajský soud v Ostravě řízení pod sp. zn. 20 Az 46/2025, ve věci dosud nebylo rozhodnuto.

II. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu rozhodl ve věci bez jednání.

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 8. 7. 2025, č. j. KRPU-126878-28/ČJ-2025-040022, zajistilo žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Následně rozhodnutím ze dne 8. 7. 2025 pod č. j. KRPU-126878-34/ČJ-2025-040022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu. Dne 15. 7. 2025 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 17. 7. 2025 pod č. j. OAM-790/BA-BA07-BA03-Z-2025 o zajištění žalobce v ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“) podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 1. 11. 2025. Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2025 pod č. j. OAM-790/BA-BA07-VL14-PZ-2025 žalovaný prodloužil dobu trvání zajištění žalobce v ZZC do 26. 11. 2025. Následně napadeným rozhodnutím pak žalovaný opětovně rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 26. 12. 2025.
11. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož důvodnost takové námítky by sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Žalobce měl za to, že rozhodnutí nebylo určité, jeho situaci paušalizovalo a nebylo dostatečně individualizované.
12. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. V ostatních případech je nepřezkoumatelnost rozhodnutí vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí (§ 68 odst. 2 a 3 a § 90 s. ř.). Podstatou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů, je, že rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat.
13. Z ustálené judikatury NSS týkající se požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí vyplývá, že z něj musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Pokud se odvolací orgán nevypořádá s odvolacími námitkami účastníka, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).
14. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dní.
15. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné

skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce podle výše citovaného § 46a odst. 5 zákona o azylu a proč další zajištění bylo nezbytné. Z jeho odůvodnění konkrétně vyplývá, že žalovaný měl za to, že se nic nezměnilo na důvodech uvedených v prvotním rozhodnutí o zajištění a že bylo nadále zřejmé, že by propuštěním žalobce ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, zejm. následné vycestování. Žalovaný zcela konkrétně popsal vývoj situace žalobce, tj. jeho pobyt na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu a platného cestovního dokladu, jeho předchozí nelegální vstup do dalších zemí schengenského prostoru. Uvedl též, že žalobce před zajištěním nežádal o mezinárodní ochranu v ČR ani jiných zemích, přes které projížděl, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo. Akcentoval, že žalobce neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti ve vztahu k situaci v zemi a že nadto sdělil, že ve vlasti není ohrožen na životě a nehrozí mu žádná forma mučení, ponižujícího zacházení atd. Popsal též aktuální situaci žalobce v ČR, tj. že žalobce nemá nikde hlášenou adresu, není mu možné doručovat a ověřit jeho adresu, přes ČR pouze přejížděl do cílové Francie. Popsal též, že žalobce přistoupil k žádosti o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR, přičemž mu dle jeho výpovědi nic nebránilo v dřívějším podání. Posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako motivovanou pouze snahou zmařit nucený návrat do vlasti. S ohledem na absenci jakýchkoli vazeb žalobce v ČR, absenci dokladů atd. tak shledal, že nelze očekávat součinnost žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně bez nutnosti omezení žalobce na svobodě. Podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak měl za naplněné.

16. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a nelze je považovat toliko za paušalizované závěry, jak tvrdil žalobce. Žalovaným popsané důvody pro trvání zajištění považuje krajský soud za přezkoumatelné. Z uvedených důvodů rovněž soud považuje odkaz žalobce na rozsudek NSS č. j. 9 Azs 147/2025-26 za nepřiléhavý.
17. Soud se rovněž předně zabýval otázkou nutnosti prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění do 26. 12. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil s ohledem na skutečnost, že od podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 25 dní, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dní, společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, vzhledem k čemuž činila celková lhůta pro prodloužení zajištění žalobce k okamžiku jeho rozhodnutí 25 + 5 dní, tedy celkem 30 dní. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl zajištěn z důvodu obavy z ohrožení realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, jak bude dále podrobněji rozvedeno, krajský soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou.
19. K tvrzení žalobce, že nemůže jít k jeho tíži skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu podal až v zajištění, krajský soud předně odkazuje na zákonem stanovený důvod zajištění v jeho věci, a sice důvod dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, dle kterého platí, že: *Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní*

ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

20. Žalovaný v souladu s citovaným ustanovením posuzoval v souvislosti s podáním žádosti žalobce až v ZZC, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný tyto důvody náležitě posoudil a žalobce je v podané žalobě nijak konkrétně nezpochybňuje. Krajský soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a správně shledal, že existují oprávněné důvody domnívat se, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.
21. Krajský soud též vzhledem k výše popsaným úvahám žalovaného nemůže přisvědčit námitce, že žalovaný pouze spekuluje o možném teoretickém vývoji a chování žalobce bez jakýchkoli důkazů. Žalovaný vycházel z informací poskytnutých v řízení přímo žalobcem ohledně průběhu jeho cesty a též jeho absentujícího zázemí v ČR. Žalobce přitom uvedené závěry nijak relevantně nezpochybňuje a nepředkládá jinou uvěřitelnou verzi, která by vyvracela např. úvahy žalovaného ohledně plánu žalobce dostat se přes Německo do Francie. Ohledně tvrzení žalobce, že důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla obava o jeho život v zemi původu a neochota dále bojovat a být nasazen ve válce, krajský soud uvádí, že takto obecné a více nerozvedené tvrzení žalobce se jeví pouze jako účelové. Jak navíc vyplývá z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o zajištění, žalobce sám tvrdil, že v zemi původu není ohrožen na životě a nehrozí mu žádná forma mučení, ponižujícího zacházení či výkon nucených prací. S ohledem na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které popisuje konkrétní indicie nasvědčující tomu, že podání žádosti bylo účelové, krajský soud uvedenou žalobní argumentaci nemá za relevantní. Důvody popsané v napadeném rozhodnutí zcela přesvědčivě odůvodňují závěr, že žádost byla podána za účelem oddálení vyhoštění. Krajský soud má v souladu s žalovaným za to, že pokud by žalobce pociťoval potřebu mezinárodní ochrany, přistoupil by k podání žádosti bezprostředně poté, co by se mu k tomu naskytla příležitost. Žalobce zároveň nijak nevyvrátil, že by neměl možnost podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR nebo jiné ze zemí, kterými během své cesty projížděl.
22. Další žalobní námitka směřovala do neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
23. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (na rozdíl od zajištění v ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
24. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, se vyslovil NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-

48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že „*jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.*“ Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě „*vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření*“ (k tomu rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).

25. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvážil, z jakého důvodu není možné uložit zvláštní opatření. Vysvětlil, že žalobce v ČR nemá žádné rodinné vazby, uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by poskytovala dostatečnou záruku, že se na ní bude skutečně zdržovat a poskytovat tak součinnost. Krajský soud má úvahy žalovaného týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu za dostatečné a přezkoumatelné. Uvedené závěry vyplývají ze zjištěných skutečností a naplňují výše uvedené požadavky judikatury. Žalobce je též v žalobě nijak relevantně nezpochybnil. Nelze přisvědčit jeho argumentaci, že nemá zájem zneužívat volný režim pobytového střediska. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodu, jako je tomu v případě umístění do ZZC. Žalobce je osobou, která na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné významné vazby, které by jej motivovaly k setrvání. ČR nebyla též cílem jeho cesty a žalobce nevykazuje žádné osobní či majetkové zájmy spojené s pobytem zde, nemá zde stabilní bydliště ani jiné zázemí, což by nasvědčovalo ochotě spolupracovat se správními orgány. Z těchto důvodů nelze dovodit, že by měl jakoukoli reálnou motivaci skutečně zůstat na území ČR. Nelze též souhlasit s tvrzením žalobce, že by bydlení v pobytovém středisku skýtalo záruku mj. toho, že se nebude žalobce vyhýbat správním úkonům a bude se správními orgány spolupracovat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Takovou indicii nepředstavuje obecné tvrzení žalobce, že není jeho cílem nikam prchnout. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.
26. Jelikož krajský soud rozhodl o podané žalobě bezodkladně, nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

27. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 15. prosince 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně